

[Sigsgaard.]

til noget særligt, vil blive helt umulig i det øjeblik, Danmark kommer ind i fællesmarkedet, hvor vi vil blive bundet af fællesmarkedets u-landspolitik, som er i høj grad vendt imod u-landene. Et eksempel: Dahomey får f. eks. fri ret til at etablere virksomheder i EEC, hvis bare EEC-landene også får fri ret til at etablere sig i Dahomey. En sådan og flere andre bestemmelser viser, hvad det er for en politik, EEC fører:

Når jeg nu siger skrappe ting om u-landspolitikken, så kalder man mig somme tider demagog eller lignende artige ting, og derfor vil jeg gerne have lov til at slutte med at citere ærkebiskoppen af Recife i Brasilien, Helder Camara, indstillet af fagforbund og religiøse organisationer til Nobels fredspris. Citatet stammer fra Orientering nr. 28 fra 1970. Han siger:

„Under paroler om at redde den frie verden begår kapitalismen forfærdelige ugerninger mod friheden. Den taler stolt om traditioner og familie uden at skabe de rette betingelser for arbejdere og småbrugere til at sørge for deres familier. I det private initiativs navn giver den støtte til internationale trusters og sammenslutninger.“

Hundreder af citater og tal bekræfter Camaras ord. Alligevel fortsætter de dele af Danmarks u-landsarbejde, der rammes af Camaras ord, ganske uændret. Kløften mellem i- og u-lande, u-landenes økonomiske afhængighed af i-landene vokser, og disse væsentligste dele af også Danmarks relationer med u-landene er VS simpelt hen imod.

Hanne Reintoft: Målsætningen for u-landspolitikken er økonomisk vækst og uafhængighed samt social fremgang og tillige gennem et kulturelt samarbejde at fremme den gensidige forståelse og solidaritet. I den svenske betænkning er der udtrykt ønske om at bidrage til social og økonomisk udjævning og medvirke til en samfundsudvikling i demokratisk retning. Man understreger altså i Sverige, at målsætningen økonomisk vækst og uafhængighed også skal tage hensyn til den økonomiske struktur i landet.

Der siges intet konkret i lovforslaget om, hvad den økonomiske bistand skal bruges

til. Da loven skal administreres af udenrigsministeriet og ikke et selvstændigt ministerium, bliver det fortsat de mest reaktionære lande som Indonesien, Thailand, Philippinerne, Iran, Liberia, Ethiopien og Brasilien, der får støtte, medens de u-lande, der gennemfører en demokratisk strukturændring, kun får symbolsk eller slet ingen støtte.

Det gælder i udpræget grad, hvis vi foruden bistandsydelsen også ser på samhandelen med de enkelte u-lande. Anti-imperialistiske u-lande som Ægypten, Syrien, Algeriet, Guinea, Congo Brazzaville, Tanzania, Sydyemen, Mali, Sudan, Chile og Cuba har vi handelsmæssigt langt større eksport til end import fra, og om nogen større bistand til disse lande er der slet ikke tale.

I den norske betænkning om udviklingsbistand er der en målsætning, som har et godt og klart indhold. Der står, at Norge skal føre en udenrigs- og handelspolitik, som angriber årsagerne til en mangelfuld udvikling i de fattige lande, og støtte store folkeorganisationer, som arbejder for jævn fordeling af samfundsgoderne i disse lande og for national befrielse. Det erkendes altså således både i Norge og Sverige, at mindre u-landsbefolkningen får andel i den økonomiske vækst, så kan der ikke blive tale om noget fremskridt.

Det foreliggende lovforslag tillægger økonomisk vækst alt for ensidig betydning, medens nationalindkomstens fordeling og de sociale og uddannelsesmæssige problemer tillægges alt for lidt betydning.

Bistandsmidlerne skal fordeles med ca. 50 pct. til multilaterale aktiviteter og 50 pct. til bilaterale aktiviteter, står der i bemærkningerne til lovforslaget og i betænkningen. Det meste af den hjælp, der kaldes for multilateral bistand, administreres jo af Verdensbanken, hvis støtte i høj grad afhænger af modtagerlandenes loyalitet over for NATO-, SEATO- og CENTO-landene. Grækenland, Indonesien og Brasilien har fået fuld støtte under militærets diktatur. Verdensbankens største beløb i Afrika er ydet til Sydafrika.

Derudover har Sydkorea, Taiwan, Rhodesia, Thailand, Malaysia, Portugal, Spanien, Ethiopien, Colombia, Mexico og Venezuela fået kæmpestore beløb. Beløbene fra Verdensbanken skal anvendes til anlæg af el-